

mia. kr. Men det er reelt de 4 mia. kr., der ligger. De er fordelt på sygehuse, medicin, statslig medfinansiering og på socialområdet. Det er jo igen i det kommunale meget bredt, og her er ikke engang indregnet de 500 mio. kr., der jo ligger, når vi taler om vækstmuligheden i kommunen, og det er et vedvarende beløb hvert år og ikke blot et indfasningsbeløb. Det skal sikre frit valg af plejehjem og hjemmehjælp. Det er en realvækst.

Igen vil jeg sige med hensyn til skattestoppet: Lad os se, når året er gået, for skønnet er stadig, at når det her år er gået, er der ca. 6.000 flere offentligt ansatte, og det er en vækst, der er i kommuner og amter, og i finansloven er indeholdt, at der er 3.000 yderligere i 2003 som realvækst og nettovækst, igen i kommuner og amter. For vi har gjort det, vi har sagt, nemlig at vi ønsker at flytte fra bureaukrati over til borgerne og service. Så der, hvor man ser væksten, er i det borgernære område: Det er ældreområdet, og det er på sygehuse. Sådan vil det være.

Så er der nogle, der har talt om masseafskedigelser på statens område, og derfor er man selvfølgelig nødt til at forholde sig til: Hvad siger tallene også her? Lige her ved andet kvartal 2002 er der to årsværk mere ansat, og det er jo egentlig næsten rørende, at det skulle have der. Det er altså 134.000 og 0,31, hvor det i andet kvartal 2001 var 134.000 og 0,29. Så der er altså to fuldtidsårsværk mere indregnet. Det var det, man kaldte massefyringer og masseafskedigelser.

Men det er ikke det endelige tal, for det er klart, at af de 1.166, der er varslet afskediget, vil der ligge en del i andet halvår af 2002, og nogle vil gå ind i 2003. Men det, man åbenbart blandt visse partier i Folketinget ikke kan forstå i den debat, er, at når vi har en faldende profil over budgetoverslagsårene, altså over år, der så her vil hedde 2003, 2004, 2005 og 2006, så skyldes det jo, at de penge, der frigøres, bruges på indsatsområder, så man flytter rundt på lønkroner fra et område til et andet. Det gør man på statens område.

Hele profilen er jo ikke penge, der forsvinder og graves væk. Nej, de omfordeles. Det er jo lige præcis det, der hedder at omprioritere. Derfor vil man se, at i 2003 er lønsummen, der er til rådighed på statens område, i virkeligheden den samme, som den var i 2002. Og medmindre man splitter op, så man tager to ansatte til en lavere løn i stedet for én på høj løn, så er det stort set det samme antal. Men i hvert fald er det, når vi gør op i årsværk, stor set samme antal årsværk.

Det vil man komme til at se, som tiden går. Sådan forholder det sig. Det er der jo ikke noget mærkeligt i i og med, at den største del af udgifterne er lønsum. Så det er en lønsum, man flytter rundt på. Der må vi have styrken til også på statens område at sige, at vi skal følge med, så vi kan flytte indsatsområder til nutidens behov. Sådan er det jo i virkeligheden ude omkring. Alle virksomheder tilpasser jo deres indsats der, hvor behovet er. Der er jo en grund til, at der ikke er så mange, der skor heste længere som før i tiden. Men det er jo ikke det samme, som at der ikke er lige så mange ansatte i den private sektor. Sådan vil det jo også være på statens område. Det er bare andre ting, man beskæftiger sig med.

KI. 20.35

Målet er selvfølgelig ikke, at den offentlige sektor skal vokse mere end højst nødvendigt, for hvis vi alle sammen har gode ønsker om alt det, vi vil gøre, så er der kun et sted, det kan finansieres, og det er over den private produktion, hvor man producerer varer og goder, der kan omsættes og sælges i indland og udland. Det er hele værdigrundlaget, som vi kan fordele både til dem, der er ansat privat, og dem, der er ansat offentligt. Derfor er det et fælles ansvar, vi har, at løse de offentlige opgaver uden at fratage private virksomheder den nødvendige arbejdskraft, der sikrer finansieringen af alt det, vi alle sammen herinde meget gerne vil.

Så det, der ligger i begrebet, er altså omprioriteringer. Og det er ikke som før i tiden, at man omprioriterer ved at sige, at vi nu tager penge fra borgernes lommer og prioriterer over i de offentlige kasser, for det er jo det, skattestoppet forhindrer.

Så nu får det mening, som når vi sidder derhjemme og ser på vores eget budget og spørger, hvordan vi får mest glæde af de penge, vi råder over i familien. Det er jo den prioritering, der finder sted, og det ansvar har vi også, når vi er lovgivere. Det ansvar har vi jo for alle andre borgers skattepenge, som det er betroet os at forvalte, nemlig at vi er mindst lige så ansvarlige som folk selv. Og der må vi også have styrke til at spørge, hvor det er, vi får mest glæde af pengene.

Her kommer kvalitet og produktivitet ind. Jeg vil blot nævne to eksempler. Hvis nu vi tager uddannelsesområdet, så kan man jo gå ind i den tilgængelige statistik og se på, hvad det egentlig er, vi bruger i Danmark til uddannelse. Hvor ligger vi henne? Man kan jo tegne et mørkt billede af det, vi bruger i Danmark til uddannelse, men